

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Kort Begryp Des Levens Ende Der Devghden Vande Weerdighe Joanna van Randenraedt Geestelycke Dochter Onder de Bestieringhe der Societeyt Iesu

**Huysmans, Daniel
Nerrincq, François**

T'Antwerpen, 1690

Besluyt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38005

dat de Dienst-maeght, uyt den naem van den Biecht-vader, versocht. IOANNA en vraeghde den Biecht-vaeder niet, of dit waerlijck sijnen wille was, uyt vreesse van quaedt achterdencken van haere Dienst-maeght te hebben, of aen den Biecht-vader achterdencken te gheven, dat dese buyten de waerheyt gesproken hadde. Den naem van gehoorfaemhey was haer genoegh, om te volbrengghen al wat men van haer versocht. Dit bedrogh vande Dienst-maeght quam ten lesten uyt, met dat sy sich be-roemde, eenen middel ghevonden te hebben, om hare Jouffrouw te doen eten ende drincken al wat sy begeerde: want dat sy maer den naem van den Pater en moest gebruycken, om alles van haer te verkrijgen. Dit quam tot kennisse van JOANNA: die alsdan vande Dienst-maeght vraeghde, hoe sy dat hadde derven segghen? De welcke tot haer onschuldige seyde, wel te weten, dat het den wille van den Pater was, dat sy haer leven behouden soude, ende om dese reden dit geseght hadde. Als den Biecht-vaeder dit verstont, beval hy aen JOANNA dat sy in alles *Lucia de VVerimont* soude gehoorfaem zijn: want dat dese altydt by haer was, ende hy niet en konde altydt by haer wesen. Soo is is dan JOANNA aen dese *Lucia*, tot het leste van haer leven gehoorfaem gheweest.

BESLVYT.

Hier hebt ghy Leser het kort begriip van 't Leven ende Deughden vande weerdige Dienerse Godts *IOANNA van Randenraedt*: aen de welcke, soo my dunckt, magh toe-gevoeght worden een deel vande Lof-reden, met de welcke den *Heylighen*

Gregorius Bisschop van Nazianzen, sijn Heylige Suster *Gorgonia* vereert heeft, naer dat sy van dese wereldd ghescheyden was. Al-hoe wel dat dese *Gorgonia* inden houwelijke staedt geleeft, ende eerder als haeren man, ende als haer kinderen, ghestorven is: sy is nochtans een oprecht voorbeeld gheweest van de deughden, die wy in *IOANNA* bemerckt ende verwondert hebben. Ende dies te liever brenghe ick *Gorgonia* hier te voorschijn, om aldus te bewijfen, dat de deughden van *IOANNA* niet en strijden met den houwelijcken staedt. Den *Heylighen Gregorius* spreeckt aldus van sijne Suster *Gorgonia*.

Wie heeft d'ooghen soo ghetoomt? wie heeft d'ooren soo besloten? wie heeft de selven soo gheopent aen Godts woordt? wie heeft aen haer lippen beter wvetten ghestelt? wie heeft de Kercken meer verciert? wie was in swarigheden kalmer van gemoedt? wie was meer gheneghen om andere die beswaert waeren, te helpen? wie was mildert tot den Armen? Haer huys was de herberghe van haer behoefstigh maeghschap. Hare middelen waren aen de Armen ghemejn. Sy en socht niet meer goet te schijnen, als goet te wesen, ja sy socht haer deughsaemheyt te bedecken, ende alleenlyck aen dien bekent te zyn, voor wviens oogen niet verholen en is. Sy heeft alles aen den duyvel ontrocken, ende alles voor de Jchueren des Hemels verskert. Sy en heeft aen d'Aerde niet ghelaeten, als haer lichaem. Sy heeft den slaep meer als andere ghemaetight: ende sy heeft in't wvaecken, niet alleenlyck ander vrouwen, maer oock de sterckste mannen te boven gegaen. Wat man oft vrouwe heeft haer vermeestert, inde ghedachtenisse van goddelijcke saecken? in't knielen, in boetveerdighe traenen, in stamvastigh bidden? O veronachtsaemt lichaem! ô klederen, die haer ciersel vande deught hadden! ô siele, die het lichaem schier sonder voetsel behiel! of om wvaerlijcker te

te spreken, ô lichaem dat voor syn af-scheyden is gepraemt ghevveest menighmael te sterven, op dat de siele vande sinnelijckheden niet en soude verstoort worden! ô waeckende nachten! ô teere litmaeten, op d'aerde uyt ghereckt, ende buyten den eysch der Nature gepijnicht! O fonteynen der traenen, die in droefheydt ghesaeyt vvierden, om met blijdschap den oeghst te vergaderen! ô nacht-gebeden die de wolcken doorsneden! ô groote suuyverhey! O vereeninge met de Passie Christi door de verstervinghe! Hoe kan ick uyt drucken al wat haren lof belanght? VVy souden ongelijck doen aen hare doot, als wy dese souden verswijgen: gemerckt dat sy de doot geuenscht ende versocht heeft. Haere begheerte was, van dit lichaem ontbonden te Zijn, en met Christus te leven. Niemant en soeckt soo seer met zyn lichaem vereenicht te bliuen, als sy uenschte van dese banden verlost te zyn, ende te besitten die sy beminde, ende van wie sy te samen bemint vviert. Als den gestelden tijdt van haer sterven na by was, gonck sy te bedde ligghen, ende van het toekomende leven verheventlijck ghesproken hebbende, ende maeckende eenen feest-dagh van haeren sterf-dagh, heeft sy dit teghenwoordigh leven ghe-eyndicht, om te rusten in den eeuwighen peys. Dit is de Lof-reden vande H. Gorgonia: hoe verre dat dese aen JOANNA gemeyn is, laet ick aen het oordeel van den goet-jonstigen Leser.

Wat my belanght, ick vertrouwe door dit kort verhael eenighsins voldaan te hebben, aen het gene dat van my soo langen tijt versocht is: ende dat desen Boeck sal dienstigh wesen, soo om de Goddelijcke Majesteyt hooghelijcks te bedancken, dat hy ons in onse tijden, in onse landen, soodanighen spiegel van volmaecktheyt gegeven heeft; als oock om vierighlijck de seldtsame exempelen, die IOANNA ons aengewesen heeft, na te volgen.

Wat

Wat af-keer des wereltdt is in dese vrome siele gheweest! wat gheneghentheydt tot Hemelsche faecken! wat misachinghe des lichaems! wat for-ge voor de siele! wat vierigheydt des ghebedts! wat schroom van alle sonde ende onvolmaectheydt! wat yver tot haeren Naesten! wat verster-vinghe! wat lijf-kastijdinghe! wat vereeninghe met Godt! wat oodtmoedigheydt, wat verduldigheydt! wat mede-lijden! wat armoede! wat suy-verheydt! wat ghehoorsaemheydt!

Wy streelen ons, dat wy in Godt ghelooven, dat wy hem beminnen, dat wy hem dienen, dat wy deughdelijk zijn, ende nochtans wat verschil is'er tusschen ons, ende tusschen IOANNA? Dan sullen wy oprechtelijk ghelooven, als wy ons levende gheloof met onse wercken sullen bewijzen: dan sullen wy waerlijk Godt beminnen, als wy onse eyghen liefde sullen vermeersteren: dan sullen wy Godt dienen, als wy over al sijnen Heylighen dienst sullen beneerstighen: dan sullen wy volkome deughden hebben, als onse woorden, wercken, ende ghepeysen, met gheene merckelijcke sonden en sullen vermengt wesen: ende oock alsdan sul- len wy met JOANNA belijden, dat wy arm, on- nuttigh, ende eenen enckelen Niet zijn; is't dat onse verworpenheydt ons wel bekend is.

O Godt geve dat wy het werck van onse salig- heydt, het werck van d'eeuwigheydt, het eenigh werck, waer toe wy gheschapen zijn, ten langhen lesten eens wel beginnen. Hoe langh sullen wy aen d'Aerde, aen ons selven, aen de sonden ghehecht blijven? Hoe langh noch suchten onder 't lastigh jock van onse ongeregelde driften, die wy door den bystandt vande Goddelijcke gratie kunnen ende moeten

moeten verwinnen? Hoe langh noch derven de
soetigheyt vande waere deught, ende vanden voor-
smaeck des Hemels, die de deught mede-brenght?
Hoe langh noch soo onghelijck zijn aen JOANNA?
Sy heeft inde wereldt gheleest, sonder van't slijck
des wereldts bekladt te worden: sy heeft tusschen
de doornen ghewoont, sonder ghequetst te wor-
den, tusschen t'vier sonder te branden, tusschen de
wilde dieren sonder ghebeten te zijn. Sy heeft haer
lichaem aen den gheest onder-worpen, haer sinnen
verstorven, haere gheneghentheden wel ghere-
ghelt, haer selven, den duyvel, ende alle vyanden
van haere saligheyt overmeestert. Sy was eenen
mensch, ghelijck wy, aen den selve kranckheden,
ende bekoringhen onder-worpen: sy diende den
selven Godt die wy dienen. Maer sy hadde een
kloeckmoedigher herte, eenen wille die vierigher
was, eenen onversaedelijcken hongher tot Godt,
en al wat Goddelijck is: daer wy ellendighe men-
schen, door onse flauwheydt, slappigheydt ende
boosheydt, blijven vroeten inden modder van
onse ghebreken en sonden.

Wanneer sal dese vaddigheydt eens een eynde
hebben? wanneer sullen wy van dit droef, dit ver-
drietigh, dit flavelijck leven, eens tot de blijdt-
schap, tot de ruste, tot den vrijdom der siele ko-
men, die buyten de deught niet te vinden en is?
Wanneer de deure van onsen wille eens geheelijck
openen aen de gratie, die gheduerighlijck klopt?
wanneer alle liefde tot ons selven af-legghen, om
het eeuwigh ende eenigh goet alleennelijck te be-
minnen. Den kostelijcken ende vluchtighen tijdt
loopt voor-by, die nimmermeer en sal weder-
keeren: de doot naedert daeghelijckx: de eeuwigh-
heydt

heydt staet voor de deure : ende noch stellen wy d'Aerde voor den Hemel, het lichaem voor de siele, de schepfelen voor den Schepper. Laet ons ten lesten eens kloeckelijck aen-vatten, dat alleen nuttigh ende noodigh is, om in dit leven, inde doot, in alle eenwigheydt gheluckigh te wesen.

'Ken verfoecke niet, dat ghy daeghelijckx, by daghen ende by nachten, soo vele uren op uwe kniën sult bidden ghelijck JOANNA ghebeden heeft veel min foodanighe verstervinghen, foodanighe lijf-kastydinghen, foodanighe opghetoghentheden ende ontgeestinghen. Maer ick verfoecke, dat alle uwe wercken door de Gratie sullen levendigh zijn; dat ghy alle uwe quaede genegentheden versterft; dat ghy schroomt alle quaedt; dat ghy volghens uwen staetende maniere van leven, betracht alle goet; dat ghy uwen wille met den Goddelijcken altijd vereenight; dat ghy lijdt, ende geerne lijdt al wat u vanden Hemel toe-gheschickt wordt; dat ghy nergens u selven en soeckt, maer Godt over al, en in alles die ghy altijd sult vinden.

Is't dat ick door het schrijven van desen Boeck eenighe sielen hier toe kan brenghen, dan sal mijnen arbeydt den loon hebben, die ick wensche.

Tot meerder eere Godts.

